

Sant Joan de
les Abadesses

Festa major 1987
any de l'onzè
centenari
del monestir

Com a Alcalde de la Vila, juntament amb els Consellers, m'he proposat de donar prioritat a tot allò que faci referència a la cultura o ajudi a fel·la créixer.

És tradicional que el programa de la nostra festa major, ja fa anys de caràcter monogràfic, dediqui especial atenció als aspectes culturals del present o del passat de la vila. L'esdeveniment que ha marcat d'una manera singular aquest any 1987 —l'onzè centenari de la fundació del monestir— no podia ser-hi negligit.

Pensem que l'edició dels textos que figures altament representatives de l'actual literatura catalana, amb motiu del centenari, han ofert al monestir en homenatge a la seva mil·lenària aportació cultural ens farà valorar encara més el marc històric i monumental en què es desenvolupen la nostra vida i les nostres festes.

Sense ni adonar-nos-en contemplarem i viurem la mateixa saba de les arrels que han fet, de la nostra Vila de Sant Joan de les Abadesses, una joia històrica i de gran preu de la també nostra Catalunya.

Que sigui, doncs, aquest programa, un testimoni de la inquietud que viu la nostra Vila per descobrir, conèixer i viure aquella sang fecunda que fructifica en homes savis i honorats pel seny i pel treball.

Agraïm a la Junta Promotora de l'Onzè Centenari del Monestir que ens hagi autoritzat de publicar els textos esmentats.

A tothom, una bona FESTA MAJOR

Lluís Grabulosa i Vila

Pal·li de les Bruixes. Teixit islàmic del segle XII.

Aquest teixit representa molt adequadament l'obertura històrica del monestir de Sant Joan a les més diverses influències culturals; per això s'ha fet servir d'emblema de l'Onzè Centenari. Descompost al llarg d'aquest opuscle, acompanya un conjunt de textos literaris recents per tal de significar la voluntat d'incorporar les creacions de la cultura actual a la tradició mil·lenària del cenobi.

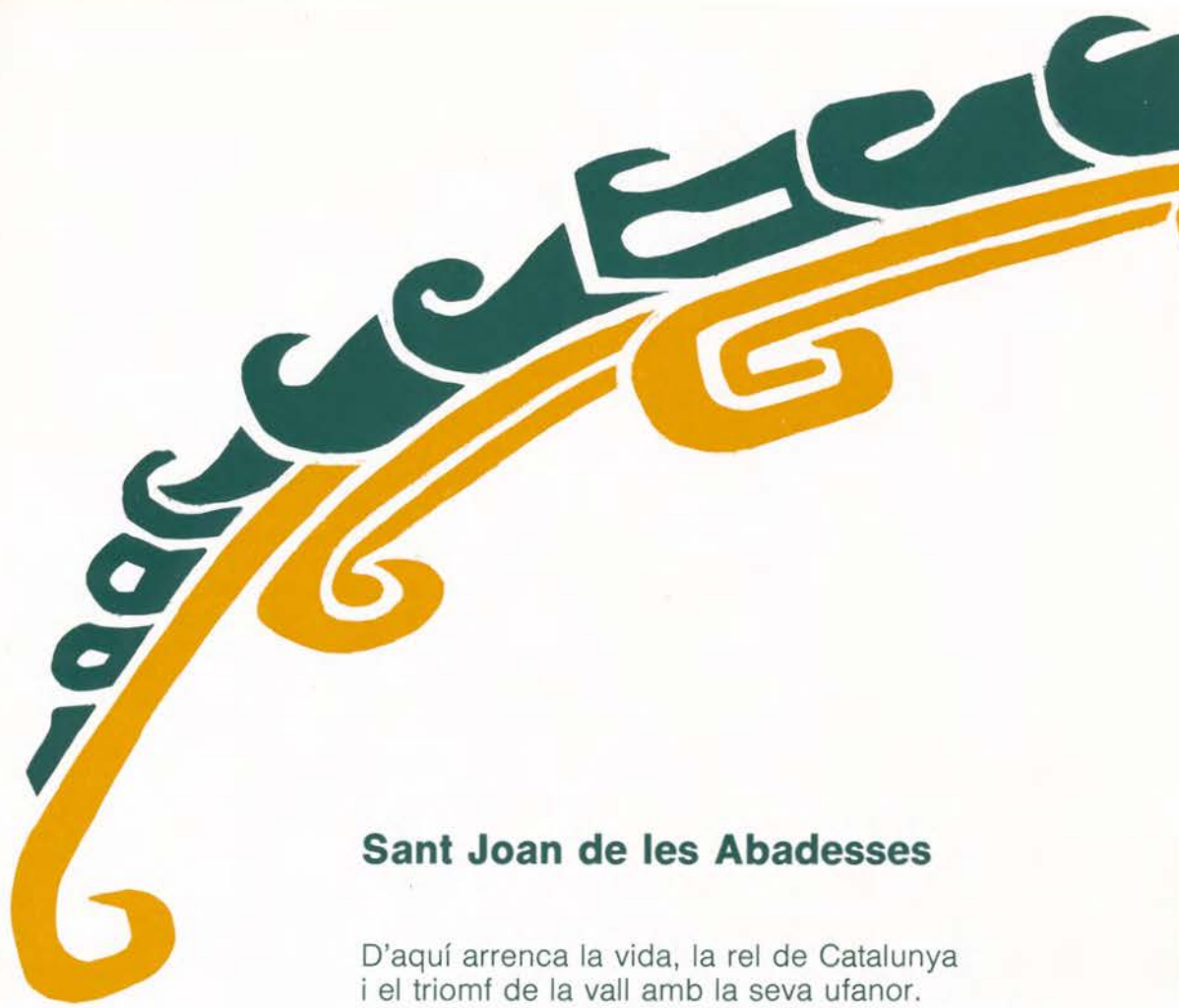
Les arrels

Vull pensar en aquells homes que conreaven terres
quan Emma governava el monestir
i en els que alçaven una pedra viva
damunt una altra pedra o obrien un camí.

Carretes oloroses venien dels fondals.
El sol daurava el claustre i la masia.
Pel cel del Pirineu els núvols eren alts
i entre l'argila fosca la rella resplendia.

Marià Manent

Sant Joan de les Abadesses

D'aquí arrenca la vida, la rel de Catalunya
i el triomf de la vall amb la seva ufanor.
El temple, cos de pedra, es fa carn i no s'allunya
del centre de la imatge amb espai prometedor.

Al peu del monestir ja es bada el nou imperi
de pregària i d'himnes amb una nova veu
i el Crist crucificat i el Santíssim Misteri
de la Forma en el front, penyora de la creu.

I veig el comte Guifre i Emma, la filla, imatge
del crit de Catalunya, la llavor al solc, el brot
de l'arbre i l'esperit que engendren el paisatge
de combat i de pau, de la vida de tot.

Ripoll i Sant Joan, el de les Abadesses,
obren la ruta ardent del terror català.
Colpits per la sofrença, pugen, però, les messes
del poble que no mor i que fa olor de pa.

Pere Ribot

Realitat i mite

Al monestir de Sant Joan de les Abadesses es produeix una meravella d'ambient i de conjunt que no dubto a qualificar d'excel·lent. S'hi fa molt difícil discernir on comença i on acaba el museu i on comença i on acaba l'església. Continent i contingut formen un total harmoniós i, a l'exterior, quan ja hem sortit del museu o de l'església, encara tot continua essent museu i església. Al costat del gran cenobi medieval, tan bellament restaurat per la generositat de Santiago Espona i la perícia de l'arquitecte Duran Reynals, hi ha l'antiga casa arxiprestal, plena de casulles, orfebreria, retaules i escultures que ens retenen a cada sala amb la seva bellesa apressant. Però des d'una d'aquestes sales passem immediatament al claustre gòtic, construït per Joan de Bar i Joan Guitart en el període 1442-1445, d'una finor de columnes i d'arcs que és com un canticle de pedra. Tots aquests additaments ens retenen i ens preparen també per introduir-nos en el gran espai del temple. En aquest lloc també hi ha moltes peces de museu, però la pedra solemne, els grans murs i la llum que es filtra pels finestrals fa que la nostra passa es faci més vacil·lant i respectuosa.

Perquè estem massa acostumats a visitar esglésies com si fossin museus, en aquesta època en que això de resar sembla que només sigui una cosa dels diumenges i encara pels que hi creuen. Això ens priva de veure precisament l'art en el sentit més pregon, en tot allò que té de significació i d'exigència. Aquest fet, a Sant Joan de les Abadesses, és impossible perquè el Santíssim Misteri, que presideix la gran nau, és realment un misteri i no ens podem sostreure a la seva màgia expressiva i a la seva força increpant. Hi hem entrat a veure'l moltes vegades, perquè sabem que el Davallament de la Creu és un veritable davallament per a les nostres vides. El rostre del Crist encara no està mort, i en el front, com una joia, fulgura el petit recinte on es guardava la Santa Forma. Hi ha Josep d'Arimatea i

Nicodem despenjant el cos sagrat, la Verge i Sant Joan i, una mica apartats, els dos lladres, el reticent a la fe i el que va creure en aquelles paraules impressionants que ens ressonen a l'orella com una promesa que ens permet de viure: «Avui seràs amb mi al Paradís».

Quan surto del monestir totes aquestes històries emplen el sol de la tarda que m'acull. Els noms de les abadesses sonen com una cantata: Emma, Adelaida, Ranlo, Fredeburga, Ingilberga. A vegades penso per què hem perdut l'esma d'aquests noms tan bells i no els posem a les nostres filles i a les nostres nêtes. Però també veig que són massa solemnes per a la nostra vida tan de cap a terra. Potser tenia raó Clementina Arderiu, que ens deia que, quan era petita, a l'escola, el nom de Clementina li sonava com una queixa i tenia enveja de les seves amiguetes que es deien aquells noms tan clars com Maria o Pepa.

Tot és, a Sant Joan de les Abadesses, història precisa i clara, documentada perfectament en el llibre d'Eduard Junyent. Quan em perdia carrer avall he estrafet una vegada més el nom precis d'Adelaida pel nom més confús d'Adalaisa. És el nom que va utilitzar el poeta, en aquest cas Maragall, per anar fent i desfent el mite d'aquell Comte Arnau que, segons la terrible i monòtona cançó que tots portem al cor, va raptar una d'aquestes abadesses. Els mites no són la veritat, però a vegades van més enllà de la veritat. Ens diuen coses que també són veritat:

Adalaisa, Adalaisa, per pietat,
al temps hi ha encara coses no sabudes;
la poesia tot just ha començat
i és plena de virtuts inconegudes.
Mes ara tens raó: prou hem parlat,
esperem en silenci altres vingudes.

Joan Teixidor

El Crist de Sant Joan

Onze segles de les abadesses i de Sant Joan de les Abadesses.

Les abadesses i les monges d'allà temps a Sant Joan encara tenen mala fama per aquells ròssecs. Picant-me l'ullet, el pastor de Sant Amanç cantava: «Dotze monges, tretze infants, l'abadessa té els dos grans».

Però així que entres a l'església tot canvia. Les ombres hi fan més sentor de psalms que pudor del cavall negre del comte l'Arnau.

Ripoll és ombres planes, Sant Joan és ombres altes. Entre ombres amunt, allà, al fons de l'absis, et xucla la llum a batecs dels ciris entremesclada amb penombres de finestrals afuats.

Allà, al fons de l'absis, hi ha el Santíssim Misteri. El Crist Crucificat més bell, tendre i esperançador que al món sia, dreçat al bell mig de la nostra història.

Requi a qui requi, nasquérem amb el bateig cristià.

Aquest país nostre va néixer sota la mirada de l'ull de Taüll, beneït per la mà de les promeses aconhortadores de l'Apocalipsi. Entre bàrbars i moros, els dies de la nostra naixença tenien esgarrips de darrer dia.

Ja deixats de llet, els nostres primers passos foren romànics. Aconduïts per la Majestat del Senyor Jesús Rei regnant coronat de corona a la creu. L'ull de la Majestat romànica és tan manyac com el de Taüll.

Tant el Senyor de l'Apocalipsi com el Crist Majestat confessen que Jesús és el fill de Déu. Però, encimbellats a les divines, fan oblidar una mica massa que també era Home.

A l'altre cap dels segles de casa hi tenim penjats el Crist bell i el Crist ensangonat.

El Crist bell és italià i renaixentista. Ve del mateix instint a pla carrer florentí que va dur el Rafaello a disfressar la Fornarina de marededéu. La bellesa del Fill de l'Home triomfa de la sang de la creu.

El barroc es cargola fins a l'ànima. No cerca la bellesa de l'Home, tremola amb els trèmols del Crucificat. La Santa Faç esbarrellada, la boca

esquinçada, tot el cos estremit. Sang i sang a reguerons.

Ni el Crist bell ni l'ensangonat no saben dir-nos que el Fill de l'Home també és el Fill de Déu.

Entre neus d'antany i aigües més noves, el Crist de Sant Joan conjumina la humanitat de Jesús amb la divinitat del Crist.

És el Senyor adolorit sense ensangonaments; amb la bellesa del dolor de debò, el de l'ànima trista fins a la mort, el de l'àngel del consol i l'esperança.

Déu meu. Aquella faç morta té tanta pau que promet la vida ressuscitada del tercer dia per menjar amb els apòstols i fer-se conèixer de la Magdalena amb un sol mot.

Senyor. Aquell braç, ert creu avall, ho pot perdonar tot; coneix els decandiments de l'home i té la força de Déu.

El Santíssim Misteri és molt més que una obra d'art.

Només l'entendrà qui s'hi agenolli i digui un parenostre.

Josep M. Ballarín i Monset

El mil·lenari

La gran rosa del temps s'obre al mil·lenni amb corns que retrunyen per les valls pirinenques, joglars bastint amb llurs veus les cançons de gesta, com ara sota l'ombra de Mur, el castell de la meva missaga, alterós i sinistre (també el d'Orcau), i la figura de Sedulius, el del «Carmine Paschale», poeta que inventa la rima: «Hoc Matheus agens...». Eduard Junyent diu de Mur que «amb aquest edifici l'estil llombard penetra en les terres occidentals».

S'obre una porta que dona pas a l'hora de Sant Joan de les Abadesses amb actes de notorietat esteses per notaris de noms de pietat germànica, com Addanagild, notari del bisbe Gomar, el consagrant, i el del sots-diacon Opila, morta ja l'abadessa Emma. A través de la porta oberta han passat les ombres del cavaller Kosmas, bizantí de naixença, i del Jueu Errant, tant com la del comte Arnau i l'abadessa Ingilberga, embolcallades amb el lúgubre vent del Mal Caçador. El comte Arnau galopa a cavall, roig de foc, per Sant Amanç i el Taga, i anava i venia de les Salines del Jofre al Pla de Coll-lluat. Tant com la cançó del comte Arnau, s'alça la de Jacint Verdaguer:

«La nit era negra, negra,
més negra era son cavall,
son cavall que era el diable,
Déu nos lo tinga allunyat».

Molt abans, però, en el mil·lenni, les coses s'estructuren amb sentit de la juridicitat, com el document en què, per primera vegada, apareix el més remot Perucio (Joan Bastardas el catalanitzat Peruç), el de la meua antiga nissaga, llombard constructor d'esglésies i pintor, establert després al Pallars del pare Pasqual (el de les Avellanès), redactor de «El antiguo Obispado de Pallás en Cataluña» (1789), segons instruments de la «Marca Hispànica». Era una gent que parlava una barreja de llatí i romanç, com es dedueix de Marouzeau en «La latin, langue de paysans» i de la llengua d'Adelaida.

Ara estic davant del Davallament de la Creu, el famós grup escultòric de Sant Joan de les Abadesses, integrat pel Crist, Josep d'Arimatea, Nicodem, la Verge, sant Joan i els dos lladres. Al darrera hi veig l'espectre pietós de Dolcet, el laic que encomanà el Davallament i en pagà el preu de les despeses. Nicodem s'ha mogut una

mica. Em mira fixament i el seu rostre em somriu. De sobte, ha aparegut una merla i ha volat fins a la testa del Senyor. Després ha desaparegut. Tot això m'ha semblat un gran misteri.

Joan Perucho

L'arrel romànica

La «descoberta» de l'art romànic, a l'igual que moltes altres manifestacions de la cultura medieval, és relativament recent. Les acadèmies d'art europees, amb la seva fal·lera, entre altres raons, pels temes mimètics de la realitat visual, l'havien enterrat com un art immadur sota segles d'oblit. I fins i tot, malgrat que en un principi possiblement se l'havia tingut per un art útil al servei de l'Església, després sembla que la mateixa Església se'n va desempallegar.

Alguns dels seus «descobridors» dels primers anys del nostre segle, en un nou clima de revalorització de tantes manifestacions artístiques no acadèmiques, s'esforçaren a explicar-nos perquè era possible que aquell art eclesiàstic basat en una doctrina i uns símbols tan precisos tornés a agradar a una mentalitat moderna, sobretot si tenim en compte que la progressiva laïcització de la cultura semblava ser un dels exponents de la modernitat.

Ens ho explicaren dient-nos que l'art medieval no era solament religiós i simbòlic. Que fins i tot era millor no fer cabal d'aquests aspectes, perquè tota obra d'art podem gaudir-la pels seus valors purament estètics. O, com diu Meyer Shapiro referint-se específicament a l'art dels segles XI i XII, pels valors «de l'espontaneïtat, la fantasia individual, el delit pel color, el moviment, l'expressió dels sentiments», uns valors que, segons el famós historiador, ja ens anticipen l'art modern. I no és estrany que durant uns anys estigués de moda assegurar-nos que l'emoció estètica dels murals i dels retaules medievals no l'havíem d'anar a buscar en el tema principal (el Pantocràtor o les imatges centrals invocades), sinó que sovint es trobava per raons tinguts per secundaris dels capitells, de les predelles o de les caplletes dels llibres miniat. Aquí, fora de les normes, ens deien, és on trobem la veritable emoció sortida de l'ànima individual de l'artista, espontània, popular, vivent.

Quin dubte hi ha que en tot això hi ha part de raó i que res no és més cert que una de les característiques de l'art d'avui és justament aquest expressionisme individual, espontani, que sembla tan llunyà del repertori d'imatges i símbols fixos que

l'artista medieval rebia per encàrrec. Però allò que no és tan segur és si en el fons de l'ànima de l'artista d'avui no hi queda res que tingui a veure amb aquells símbols principals i aquelles imatges centrals dels monuments romànics. I qui sap si, per començar, aquells símbols i aquelles imatges, a la inversa del que es creu, no han contribuït precisament a inspirar les mateixes doctrines religioses oficials, ja que pot ser molt bé que fossin símbols i imatges produïts per l'ànima humana de tots els temps independentment que després s'hagin convertit, més o menys desfigurats, en objectes de culte d'unes religions oficials.

Avui, després de molts avenços en l'estudi de les transformacions dels símbols produïts pels impulsos de l'ànima humana, és lícit que alguns creguin que hi ha temes centrals del món «sagrat» —tal com ho va entendre Rudolf Otto— que tenen la seva part de vigència amb vista al seu desenvolupament tant de l'individu com de la societat. Fins i tot bastants científics, en el camp de la Física, de la Biologia... i no diguem de les recents propostes de l'Ecologia, allunyant-se del materialisme mecanicista que dominava el món de la Ciència, ens tornen a parlar de la importància del sentiment místic com a component important de les facultats cognoscitives i pel comportament en general del ser humà.

És molt versemblant, doncs, que aquest interès per l'art romànic que se segueix manifestant en el gust actual, s'expliqui millor en el context general de voluntat per tornar a la puresa dels «origens» que s'experimenta en tants camps. L'atracció per «l'obscur», fins i tot per un cert tremendisme majestàtic o pel veritable «pànic» amb què ens sotraguegen algunes imatges o els espais arquitectònics i l'atmosfera tota d'alguns monestirs romànics —el de Sant Joan de les Abadesses n'és un bon exemple— juntament amb el clima de meditació i de pau que també propicien, no hi ha dubte que constitueixen un bagatge històric que l'artista d'avui no pot menysprear i al qual, en general, ha d'estar molt atenta tota la cultura seriosa del nostre temps.

Antoni Tàpies

Retorn

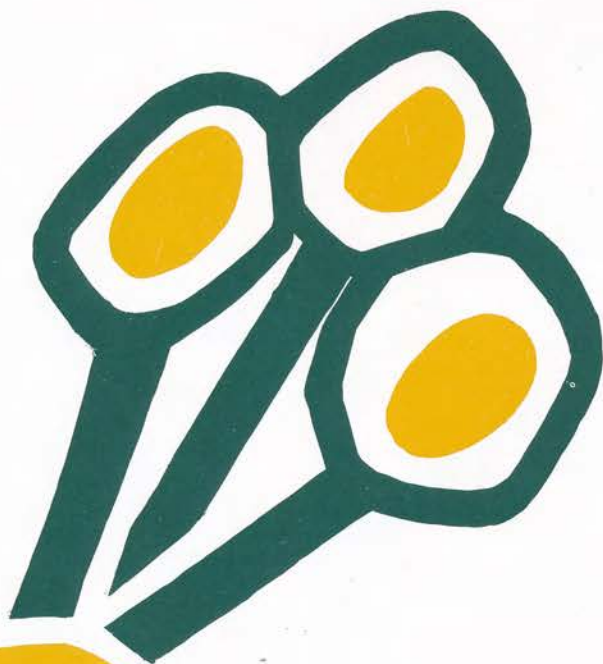
En l'onzè centenari del monestir
de Sant Joan de les Abadesses

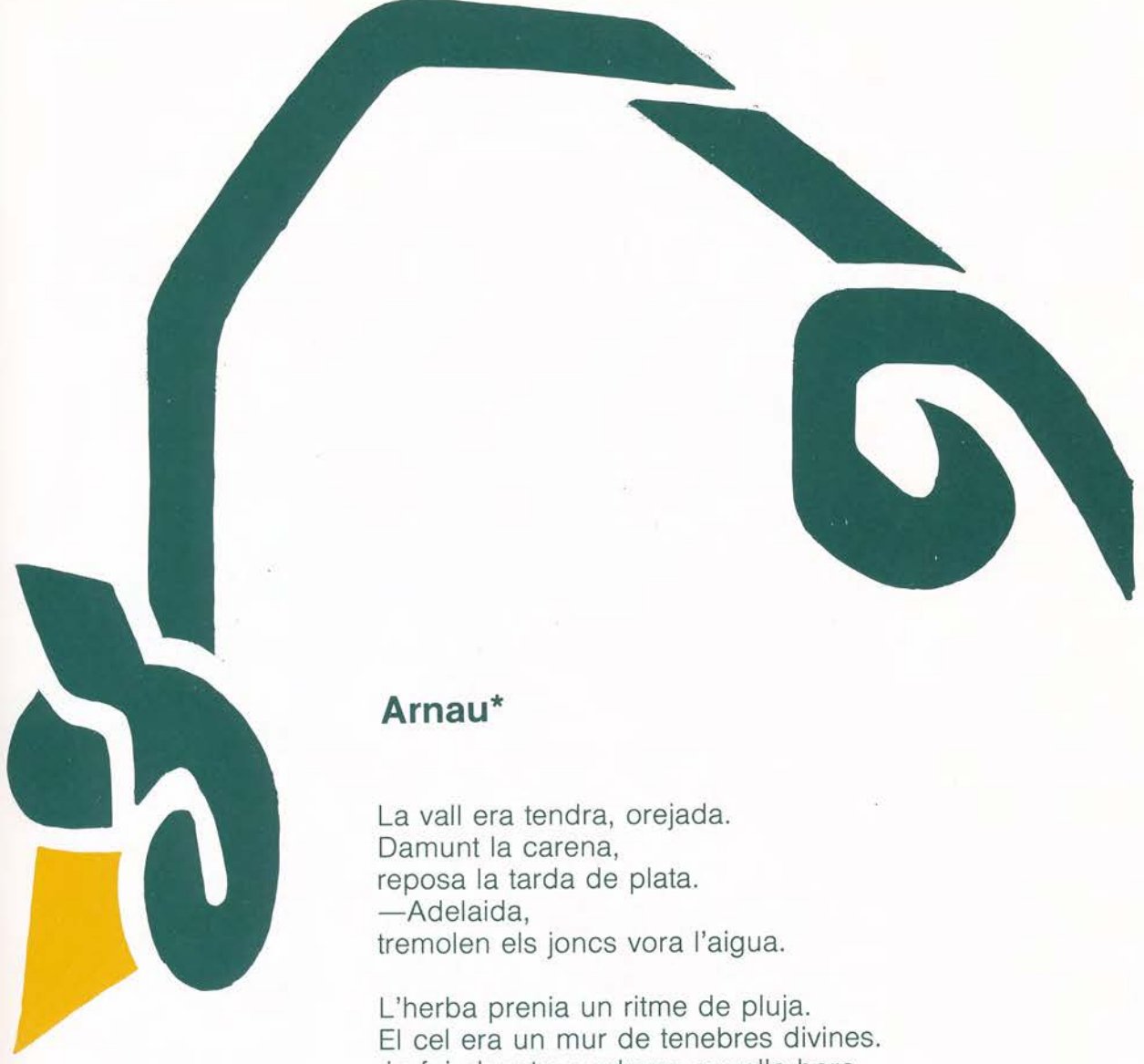
S'encalma el temps en la docilitat
severa de la pedra.

Tanta llum
densa de mots, i l'harmonia clara
com un arbre en el vent.

Ara, a soplug
de tants segles, la conca de les mans
prova de recollir totes les aigües
que han fecundat la història, i amb els ulls
fits en un cel encès, faig el recompte
de pèrdues i guanys, perquè la vida
no em trobi mai desemparat, inerm.

Miquel Martí i Pol

Arnau*

La vall era tendra, orejada.
Damunt la carena,
reposa la tarda de plata.
—Adelaida,
tremolen els joncs vora l'aigua.

L'herba prenia un ritme de pluja.
El cel era un mur de tenebres divines.
Jo fui claustre pedrenc aquella hora
i queien campanes i músiques tristes.
—Arnau, al portal et flamegen les brides.

—Arnau, al portal es barren els aires!
—Tinc l'ànima dolça, les flaires
que hi coven estoven les penes.
—Arnau, damunt de la vall,
flamegen carenes.

—Amor, tot just flamegen les cendres!

Segimon Serrallonga

Sant Joan de les Abadesses, 887

Rompent l'erm, a la plana inviolada, el dia
de la pedra i el dia del fogatge abrusat.
Amb els ulls termeneja per primer cop la via:
la terra de ningú tindrà nom aviat.

Serem això: més purs, en el feu que congria
l'estelada i la plana en panys de claredat,
tindrem nom, cara i llengua per dir l'hora més pia,
vermellejant i nua, del país encetat.

Som marmessors del jorn augural. Ens aguaita
l'al·lucinació de l'ahir devorant.
Un poble de guerrers a les torres de guaita

i un esclat de magalls enlluernen l'instant
que, des del fons dels segles, el sol d'avui empaita
i amb ossades de clergues i pagesos ens diu: —Endavant!

Pere Gimferrer

I.M. Joan B. Bertran

1

Tornen les fulles
als bedolls i les blades,
sobre llit d'ossos.
Els grèvols i els ginebres
cruixen com pergamins.

2

El torb encara
sorolla les teulades,
fidel de segles.
N'arrenca molses roges
perquè hi tornin a créixer.

3

Els ulls de fusta
miren passar les ales,
els grocs d'octubre,
els turmells de les noies.
Des de la fosca brillen.

Actes religiosos

Església del Monestir

DIJOURS DIA 3 DE SETEMBRE

A les vuit del vespre

Començament de la NOVENA AL SANTÍSSIM MISTERI.

DISSABTE DIA 12

A les dues de la tarda

Repicament general de campanes.

DIUMENGE DIA 13

Solemnitat del Santíssim Misteri.

A dos quarts d'onze del matí

SOLEMNE MISSA CONCELEBRADA, presidida pel Sr. Rector. Hi queden convidats, les Autoritats, els Pabordes, la Junta del Monestir i tot el poble.

La «Schola Choral del SSm. Misteri» i el poble cantaran la «Missa en honor del SSm. Misteri»; en l'acompanyament, hi prendran part, desinteressadament i per adherir-se a l'Onzè Centenari del Monestir, els instrumentistes de corda de la cobla «Els Montgrins».

A l'ofertori, seran presentades les ofrenes dels Pabordes d'Església i Plaça.

Acabada la missa, trasllat de l'Eucaristia al front del Sant Crist del SSm. Misteri, on continuarà exposada solemnement tota la tarda. Hi haurà torns de vetlla pels devots del SSm. Misteri i socis de l'Apostolat de l'Oració. El monestir restarà tancat de les dues a les quatre de la tarda.

A dos quarts de nou del vespre

Després de la missa vespertina, VETLLA DEL SSM. MISTERI, benedicció eucarística i solemne i tradicional ADORACIÓ del Sant Crist, acompanyada amb el cant dels Goigs.

DILLUNS DIA 14

Festa de Santa Maria la Blanca

A dos quarts de dotze del matí

Missa concelebrada i cant dels Goigs.

DIMARTS DIA 15

Memòria del Beat Miró

A les onze del matí

Missa concelebrada.

Festes Populars

DIJOURS DIA 10 DE SETEMBRE

A dos quarts d'onze del vespre

A l'Envelat, obra teatral a càrrec del grup Curial: «Torna-la a tocar, Sam».

DIVENDRES DIA 11

DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

A les dotze del matí

Inauguració de l'exposició de maquetes de monuments de Jean Cordoní al Palau de l'Abadia, patrocinada pel C.D. Abadessenc.

A les dotze del matí

Al Passeig, audició de sardanes per la cobla «Ciutat de Terrassa».

A dos quarts d'una de la tarda

Inauguració de l'exposició d'obres de l'Agrupació d'Arts de Sant Joan, (artistes locals), a la Galeria d'Art Sant Pol.

A les quatre de la tarda

Partit amistós d'alevins entre els equips U.D. Camprodon i C.D. Abadessenc.

A les cinc de la tarda

Partit amistós d'infantils entre els equips U.D. Camprodon i C.D. Abadessenc.

A les sis de la tarda

A la Plaça Major, espectacle infantil, pel grup «Titelles Naip», amb la representació de «Ni Blanca ni Neus».

A dos quarts de set

Al Passeig, audició de sardanes per la cobla «Ciutat de Terrassa».

A les deu del vespre

Correfocs, pel grup de diables «Infernal de la Sagrera».

A les onze del vespre

Espectacle de «Music-Hall» i «Variétés».

A la nit

Ball a la discoteca Mandrop's.

DISSABTE DIA 12

A les tres de la tarda

Tirada social al plat. Lloc de costum.

A les quatre de la tarda

Cercavila dels Gegants i Nans, pels principals carrers de la Vila.

A les cinc de la tarda

Partit amistós de juvenils entre els equips S.J. Bosco-Horta i el C.D. Abadessenc.

A les nou del vespre

Al campanar del Monestir, repicament general de campanes i tradicionals serenates, dels compositors Narcís Oliveras i Ramon Serrat, interpretades per la cobla «Jovenívola de Sabadell».

A les nou del vespre

Al local social la «Rodona», repartiment de premis de la XXVII Marxa Infantil de Regularitat i lliurament de medalles als participants en la iniciació a la Muntanya. Durant els dies 12, 13, 14 i 15 es podran visitar dues exposicions organitzades per la U.E.C. de Sant Joan. A la Biblioteca de la Caixa de Pensions:

Perfecte Costa i Privat,
«Carrers de Sant Joan».

A l'Escola Mestre Andreu:

Eliseu Peicho, de la U.E.C. Sants,
Fotografies d'esglésies romàniques del Ripollès i la Garrotxa.

Horari: Matí, de 12 a 1;

Tarda, de 6 a 8.

A entrada de fosc, il·luminació dels carrers i places, Casa de la Vila, Monestir i plaça de Clavé.

Passant pels carrers principals de la Vila, que acabarà a la Plaça Major, on tindrà lloc una audició de sardanes per la mateixa cobla «Jovenívola de Sabadell».

A dos quarts de dotze de la nit

A l'Envelat, Ball de nit, amenitzat per «La Salseta del Poble Sec» i «L'Orquestrina Galana».

DIUMENGE DIA 13

A un quart d'onze del matí

Les Autoritats i els Pabordes, precedits per l'orquestra i els Gegants de la Vila, s'encaminaran cap al Monestir, per assistir a la missa solemne. En sortint de la missa, la cobla «Els Montgrins» interpretarà a la Plaça Major, la Sardana d'Honor a la memòria de Valentí Busquets. Neu Rodona, de R. Serrat.

Seguidament, a la sala del Centre Catòlic, inauguració de l'exposició "Evocació i record del poeta Joan B. Bertran, santjoaní il·lustre".

D'onze a una del matí

Fase final de l' Campionat local de Futbol-Sala al Pavelló Poliesportiu.

A dos quarts d'una de la tarda

Sardanes al Passeig per la cobla «Els Montgrins».

A un quart de cinc de la tarda

Els Pabordes, acompanyats del delegat de l'Autoritat i precedits de l'orquestra, aniran a buscar les Pabordesses als seus respectius domicilis i es dirigiran a la Plaça Major, on dansaran el típic i tradicional «Ball dels Pabordes».

Les parelles balladores d'enguany són:

Josep Guillaumes - Maria Cullell
Josep Mª Espelt - Rosalia Buixasa
Xavier Massós - Glòria Nogué
Ramon Vila - Mª Carme Ortiz

A continuació, al Passeig

Sardanes per les cobles «Montgrins» i «La Principal de la Bisbal».

A les cinc de la tarda

Partit de campionat de preferent entre els equips C.D. Cerdanyola Vallès i el C.D. Abadessenc.

A les sis de la tarda

A l'Envelat Espectacle infantil a càrrec del grup «Tortell Poltrona», amb la representació de «Clown».

A les onze del vespre

Sardanes a la Plaça Major per la cobla «Montgrins».

A dos quarts de dotze de la nit

A l'Envelat, Ball de Gala a càrrec de les orquestres: «La Principal de la Bisbal» i «El Tren de la Costa».

DILLUNS DIA 14

A les nou del matí

Tirada al plat, al lloc de costum. Tots els assistents seran obsequiats amb el tradicional esmorzar.

A un quart d'una de la tarda

Sardanes per la cobla «Montgrins» a l'avinguda del Comte Guifré, carrer de Sant Pol i plaça de J. Anselm Clavé.

A dos quarts de cinc de la tarda

A l'Envelat, concert a càrrec de l'orquestra «Maravella».

A dos quarts de sis de la tarda

Al Passeig, audició de sardanes per les cobles «Montgrins» i «Maravella».

A les sis de la tarda

Partit de futbol amistós entre els primers equips U.D. Banyoles i el C.D. Abadessenc.

A un quart de deu del vespre

A la Plaça Major, interpretació del tradicional «Ball dels Pabordes». Acabat el Ball, els dansaires seran rebuts per la Corporació Municipal a la Casa de la Vila i signaran en el «Llibre dels Pabordes», del Sr. Pere Picart i Planas.

A continuació, i a la mateixa Plaça Major, ballada de sardanes per la cobla «Montgrins».

A dos quarts de dotze de la nit

A l'Envelat, Ball de Nit amb l'orquestra «Maravella» i el conjunt «Montecarlo».

Acabat el ball, «Diana florejada» pel grup «La Sinfonosa» i petit refrigeri.

DIMARTS DIA 15

A les onze del matí

Sardanes distribuïdes per places i passeigs, segons costum, que interpretaran les cobles «Costa Brava» i «Montgrins».

Concert a Sant Pol.

A les quatre de la tarda

Passant que anunciarà la tradicional Tornaboda a la Font del Cubilà, on la cobla «Montgrins» tocarà sardanes.

Cap al tard, davant el Camp de Futbol es formarà la corrua que, precedida per la cobla i al so d'alegres marxés, es dirigirà, passant pels principals carrers de la Vila, a la Plaça Major, on es ballarà la típica «Sardana llarga», interpretada per la cobla «Montgrins». Després, des del balcó de l'Ajuntament, es dispararà un coet per anunciar que, al cap d'un quart, tindrà lloc el Castell de focs artificials, a les Cinc Fonts.

A dos quarts d'onze del vespre

Sardanes al Passeig per la cobla «Montgrins».

A dos quarts de dotze de la nit

A l'Envelat, Ball de cloenda, amenitzat per l'orquestra «Costa Brava» i el «Drac Màgic».

NOTA:

DURANT AQUESTES FESTES PODRAN VISITAR-SE:

—Exposició d'obres d'artistes locals a la Galeria d'Art Sant Pol.

Horari: de 12 a 2 de la tarda i de les 5 a les 8 del vespre.

—A la Biblioteca de la «Caixa», exposició Perfecte Costa i Privat.

—A l'Escola Mestre Andreu, exposició, Eliseu Peicho
Horaris: matins, de dos quarts de 12 a les 2,
tardes, de dos quarts de 6 a les 8.

—A la sala del Centre Catòlic primer pis, exposició "Evocació i record del poeta Joan B. Bertran, santjoaní il·lustre".

—Al Palau de l'Abadia, exposició de maquetes de Monuments de Jean Cordomí.

Edició:

Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses

Disseny gràfic:

Jordi Canelles

Impressió:

Impremta Baronal

Sant Joan de les Abadesses

